

Z českých vlastí

Otrávil se z nešťastné lásky. V nemocnici litoměřické zemřela v těchto dnech 22letá M. Jandová, bydlící u své matky v Tereziánu, za příznaků otravy. Zjistilo se, že nešťastná dívka požíla fosforu, protože matka nechtěla jí trpěti milostný poměr s jistým krejčovským pomocníkem.

Povodeň v Karlových Varech. Následkem silné obavy v druhé polovině měsíce prosince nastalo v horách silné tání sněhu a řeka Teplá se rozvodnila. V Karlových Varech vystoupila voda 1 metr nad normál. V horních toku vyvráženo bylo množství stromů. Opravné práce řešitě Teplé v Karlových Varech byly poškozeny. Nebezpečí nehrozí, jelikož voda počala brzo klesati.

Záletný dragoun. Z Bilské se oznamuje: V pondělí večer 23. prosince asi k sedmé hodině pronásledoval dragoun A. Prassel jistou služku, která ze strachu před ním skryla se v domě obehodníka a mlékem J. Langerova. Záletný dragoun chtěl násilím vniknout do domu Langerova, ale bylo mu v tom domácími lidmi zabráněno. Jelikož dragoun ztropil před domem výtržnost, byla přivolána policejní stráž, ale ta se zuřivým dragounem nemohla nic dělat; teprve vojenská hlídka podařilo se dragouna zatknouti.

Antonie Filipová zemřela. Po ukrutných bolestech, jež jí způsobil muž Bohumil Filip, hollé v Nových Vysocanech tím, že jí nožem rozpáral břicho, dokonala dne 22. prosince ve všeobecné nemocnici 20letá Ant. Filipová. Lékaři provedli na nešťastné ženě rozsáhlou operaci a zdálo se, že bude zachována na živu, leč ztráta krve byla tak velká, že povstala náhlá skleslost a nešťastná žena zemřela slábností srdce. Mrtvola byla odvezena do ústavu pro soudní pitvu. Stav vraha Bohumila Filipa jest velmi vážný, neboť se u něho objevilo levostranný zánět plíce.

Cikáni přepadli chalupníci. Z Berance u Solnice se oznamuje: V těchto dnech vloupali se do komory zdejší chalupnice p. Antonie Zepeltové neznámí cikáni a odcizili odtud větší množství masa. Hospodyně, jež dlela ve světnici, zaslehnoucí v přední lomoz, šla se podívat, co toho přičinila, a byla nemálo překvapena, když spatřila před sebou cikánskou bandu. V tom již také dostala klacem takovou ránu do hlavy, že chvíli zůstala bez sebe. Cikáni pak s ukadeným máslem uprchli. V pokračování jest cikánská tlupa Petržilků, která se v tu dobu v okolí potloukala. Četnictvo zahájilo po pachatelích rozsáhlé pátrání.

Voják smrtelně zranil civilistu. — Arnošt Lang, 21letý tiskař z č. 402 v Libni, měl v noci na 23. prosince se svojí milou hádku v Žižkově třídě v Karlíně. Kolemjdoucí pěšák 91. pěti. pluku Jan Husek se do toho vmísil a Langa bodákem bodl do zad a způsobil mu smrtelné zranění. Po první pomoci na karlínské strážnici byl Lang při vědomí ještě vyzkoušen a odvezen do všeobecné nemocnice. Vojín Husek byl odevzdán vojenské hlídce.

Podivná léčba krávy. Ve Vendolí u Mor. Třebové změkly krávy jistého domkáře paznechtý. Domkář šel s krávou ke kováři, jenž mu poradil, že paznechty musí napřed spáliti, že pak zase ztvrdnou. Koupil terpetin a ozval si k operaci ještě v kraji známého "záračného doktora", který byl stejného mínění. Vyšli tedy terpetinu krávy na paznechty a páliji je. Při té operaci pomáhal několik lidí, neboť kráva ovšem nestála klidně. Tak se stalo, že kovář postříkal terpetinem sobě zástěru a kráva a když zapaloval, chytla zástěru i kráva. Zatím co nehořelo zvíře bolestí se vtekelo, kovář zástěru odhodil a žena jeho polila jej i krávu vodou. Krávy ovšem nejen že paznechty neztvrdly, ale i kromě toho byla hodně povalena.

Postovní vak s penězi zmizel. — Na drátě v Retenietu v Teplé stratil se v minulých dnech za hadným způsobem poštovní vak s 3200 K. Místní histonák jel s dvojnokovým poštovním vozíkem, ve kterém bylo množství poštovních listů a zmizelý poštovní vak s penězi, k vlaku odjíždějí-

eimu o půl 9. hod. večer z nádraží fetnického do Ústí n. L., kdež odevzdal základy k další dopravě. Při tom shledal, že vak s 3200 K. zmizel. Protože se domníval, že zapomněl vak v úřadě, spěchal ihned nazpět, avšak veškeré pátrání bylo marné. Pozoruhodno jest, že před několika týdny ztratil se v poštovním úřadě fetnickém z okénka větší peněžní obnos, který však po několika dnech v obyčejném dopise byl poštovním úřadem vrácen.

Hromadný návrat vyšetřovatelů z Ameriky. Z Bohumína se oznamuje: Dle zpráv z Hamburku a z Brém nutno očekávati na konci měsíce prosince asi 20.000 vyšetřovatelů z Ameriky. Na pruských státních dráhách a na dráze košicko-bohumínské dopravují se vyšetřovatelé zvláštními vlaky, protože pravidelné vlaky pro ně nestačí. Po košicko-bohumínské dráze bylo jen od 28. listopadu do 13. prosince dopraveno 9600 vyšetřovatelů, většinou z Uher, Dalmacie, Chorvatska, Rumunska a Makedonie. Mnozí měli s sebou tolik peněz, že mohli právě jen zaplatiti zpáteční cestu, takže jim ani na výživu nezbylo.

Zatčený zhráb. Dne 17. prosince vypukl o 7. hod. večerní v dřevěném a slamou krytém domku stáříčkových manželů Krupkových v Semilech požár, jež v krátkosti i s domácími nářadím a veškerými zásobami plně úplně zničil. Skoda, požárem vzniklá, činí 2900 K. a jest pojištěním jeho nepatrnou částí hrazena. K požáru dostavivši se shory dobrovolných hasičů musily pro nedostatek vody svoje záchranné práce pouze na jeho lokalizování omeziti. Již při požáru šířena domněnka, že byl tž rukou zločinnou založen, ukázala se býti správnou, neboť již přístižho dne, t. j. 18. t. m. byl v Jičíně zatčen 51letý zhráb Ant. Ouhrabka, který se v den požáru ve Spálově potuloval a doznal, že tž oheň založil. Byl dodán krajskému soudu v Jičíně. Na svoji omluvu uvedl tužák, že jej stále potulování světem již omrzelo, a že chtěl býti do smrti zapoatřen.

Proměna kozy v kozla. Až dosud možno byly podobné proměny jen v fantasi básníků, že by se však něco takového mohlo státi skutečně a k tomu ještě za našich časů, jest více, než k víře nepodobno. A přece se tak stalo! Mohl by o tom vypravovati p. L., bodrý chalupník z jisté obce Železnobrodské, který je znám jako přítel dobrého "tručku". Tž koupil o turnovském výročním trhu kozu. Když ji vedl domů, zastavil se v hostinci p. M. Kozu uvázal pod kolenou a sám si došel na "jednu". Ve spěchu vypil pět pállitrů. Když již se počalo stmívat, zaplatil, vyšel ven, odvázal kozu a táhl ji domů. O 11. hod. noční dorazil konečně do svého domova a uvázal kozu ve chlévě. Jeho manželka spěchala hned kozu dojit, aby se mlékem nezkažila. Jaké bylo její sklamání, když shledala, že to není žádná koza, nýbrž — kozel! Spustila na muže hromobiti, ten však sám nechtěl ani svým vlastním ošim věřiti a myslil zprvu na různé čáry a kouzla, kterými proměněna byla koza v kozla. Teprve ráno, když nabyl zase jasné mysli, prohlásil sebevědomě, že nekoupil žádného kozla, nýbrž rozhodl se, že kozla prodáváči vrátil. Vyšel se tedy s kozlem na cestu, která vedla zase kolem hostince p. M., kde se opět zastavil, aby se posléhl. Mezitím, co kozu dal do kolny, vyprávěl hostinskému, jak ho prodáváči odhodil, dav mu místo kozy kozla. Hostinský se mu divil, že nerozumá již ani kozu od kozla a přistoupil k oknu, dal se do hlasitého směchu, neboť venku byla uvázána koza a ne kozel. Chalupník rozradostněn vyšel ven a shledal, že je to skutečně koza. Když byl nahlédl do stáje, byl by tam našel kozla, který byl mu předložený dne za kovu podstrčen.

Nevinné vězení. Před časem zatčen byl v Mladé Boleslavi obchodní zástupce Jos. Procházka z Prahy a bez výsledku vsazen do vězení, kde ponechán — až bez výnimky — celá tři dny. O tomto případu, který bude mít nyní soudní dobrou sdělnu p. Procházka veřejnosti pražské následující: "Na nádraží v Ml. Boleslavi přistoupil ke mně asi 14 roků starý školák a podával mi dopis, mající adresu "obchodní cestující Mladá Boleslav, restanta", s otázkou, není-li u něj. Dal jsem nápraveno odpovéd-

a ubíral se zpět do města. Na cestě dohonil mne četník s dvěma oběma a tázal se, nemá-li jiný klobouk, jinou vestu a jinou hůl. Zadal jsem za vysvětlení, proč se mne na to táže, leč dostalo se mi odpovědi, že prý všiml dobře, oě jde a že zapírám a proto že musím jíti s nimi. Na strážnici chovali se policisté ke mně tak hrubě, že jsem se jich chtěl co nejdříve zbavit a dal jsem se předvésti k trestnímu soudu, kde mne četník vyslechl a dozorce dovedl do vězení. Teprve nyní jsem se dověděl, proč jsem byl vlastně zatčen. Pro vydírání prý. Jistá vdaná dáma v Mladé Boleslavi dostala prý výhrůžný dopis, že budou na ni vyzrazeny různé věci, nezále-li větší obnos "restanta". Pak zapadly za mnou dveře kriminálu, kde 24 hodin nedostal jsem jídla a kde po tři dny jsem byl trýzněn žánicemi. Když jsem si toho hospodářství v kanceláři stěžoval, dostal jsem za odpovědi: "Do toho nám nic není". V pondělí byl jsem zatčen a teprve ve středu dostal jsem se na svobodu, odnášeje si kruté následky svého pobytu ve vězení. Jsem stížen nejen silnou nervosou a žaludečním katarhem, nýbrž i existencí zničen. Po pěti měsících konečně sdělilo mi státní zastupitelstvo v Mladé Boleslavi na můj dotaz, že vyšetřování proti mně bylo zastaveno. Následkem toho budu se domáhati na justičním eráru soudní cestou náhrady."

Přepřala se tehyně na zetě! — Bodrý občan, pan Emanuel X., nebyl ještě zcela definitivním, ným v rozhodnutí, pokud svatby se týče. Mluvil sice s nesmírnou vážností a nastávajícím tehynem o své kariéře, paní tehyni vyprávěl o své nedočkavé touze po solidním životě a pořádku, a nevěstou pak denně hovořil o svatební cestě — ale v kruhu svých nejbližších přátel na dotazy, kdy už do toho přastí, odpovídal hlbokou filosofií, že takový životní krok se musí velmi dobře uvážit a že se nikterak neukvapí, aby toho někdy nelitoval. Ten kruh nejbližších přátel se v jednom útulném hostinci na Kr. Vinohradech, kde bývala číšnicí Růžena S., srdečně a do všech poměrů hostů zasvěcená přítelkyně. Jistým sběhem události se stalo, že před několika měsíci Růžena odjela ku příbuzným na venek za jakousi náležitou záležitostí, která brzo potom poltřena — Emanuel. Zlomyslní přátelé z náhodné shody jména křestního usuzovali na tiché příznaní nejbližšího příbuzenstva pana Emanuela X. k malému tvoru. A jak to bývalo při schůzkách, škádlivali pana X. dotazy po prosvipání jeho venkovské rodiny. Pan X. zertovně nárazky někdy oplácel žertem, někdy zlobil se do opravdy, ale nikdy energie nepronášil, že na podezřelých pověstech není zbla pravdy. Až nedávno byl nucen tak učiniti s veškerou energií. Stalo se, že po věsti o oteovských jeho radostech došly k sluchu nastávající paní tehyně a ta, aby bylo jasno na všech stranách, bez dlouhých rozpaků došla si do onoho hostince. Tam se záhy domluvila s hostinskou a výsledek tohoto rozhovoru byl, že pan Emanuel X. dostal tři dopisy najednou: jeden krobíanský od tehána, druhý jedovatý od tehyně, třetí slzami smáčený od nevěsty. Spěchal neproděně do bytu své nevěsty neblahou záležitostí vysvětliti, ale služka s ukrutnou indignantou ho odhyla, že proto něho nejsou paní nikdy více doma. Zkusil tedy podati výklad dopisem, ale list nerozevřený poslán byl mu zpátky. Nevěděl si tedy jiné rady, než že žáloval hostinskou, která dle dopisu paní tehyně ji sdělila, že mezi hosty se povídal, kdo je tatínkem malého Emanuela. U okresního soudu byla hostinská odsouzena do vězení na 48 hodin, protože lehkomyslně šířila pověst, kterou dotčen byl pan X. na své etě. Odvolala se s dokazováním, že nebyla by vyprávěla o panu X. nic, kdyby nebyla k tomu přímo vyzvána paní tehyní, dále, že sdělila jí mezi čtyřma očima jako nezaručenou pověst, jen to, co se mezi nejlepšími přáteli pana X. vyprávělo, a že výslovně prý podotkla tehyni, že za vše však nemůže, a že jí odporučuje, che-li vědět pravdu, aby se obrátila na bývalou číšnicí Růženu S. Paní tehyně, přesvědčena bývá jako svědkyně, potvrdila zcela výpovědi hostinské a litovala jen, že neposlala Růženu S. poněvadž prý

byla přesvědčena, že je to pravda. Avšak ženich, p. Emanuel X., aby nevinu svou dokázal, vyzádal si předvolání Růženy S., která prohlásila, že pan Emanuel X. nikdy s ní nic neměl, že byl vždy zcela solidní a předložila křestní list dítěte, na němž za otce dítěte uveden pan — který Emanuela X. nejvíce zlobil. Po tomto skvělém důkazu nevinu pana Emanuela X. — a o tu nejvíce se jednalo — odprosil ho tehyně, která litovala, že v mateřských starostech o blaho své deery zašla tak daleko, sblíbla celou záležitost v rodině srovnati k největší spokojenosti a prosila zetě, aby prohlásil, že hostinské, jež přišla do všeho nevěnně, odustí. To se také stalo — nauce odvolací soud vynesl rozsudek osvobodující. "Je-li ten zef čipera", poznamenal kdosi, když tehyně si ho odváděla se slzami v očích, "vynesl mu tenhle proces zvýšený vna! Stát se to mně — to by přišlo přeptání paní tehyně po mé minulosti hodně drabo!"

Úmrtí. — Dne 2. prosince 1907 zemřel v Bardějově na Slovensku Josef Homolka, vynikající kartografický oddělení státní tiskárny uherské, ve věku 66 let. Často bylo vysloveno politování, že Jos. Homolka, ač byl rodilý Čech z Hlinska, se pomadařtil. Zprávy tu vznikly asi pod dojmem nekrologu listu pešťských, zakládají se na omylu. Zesnulý, ač byl přes 40 let ve státních službách uherských, se nepomadařtil, nýbrž po celý svůj život byl a až do skonání svého zůstal uvědoměným a upřímným Čechem. S živým zájmem sledoval nové zjevy české literatury, zejména odbor zeměpisný, dějepisný a národohospodářský. Sám též nakreslil mnohé mapy české, z nichž mapy okresu hlíneckého jsou pravými kabinetními kousky umění kartografického. Jos. Homolka kral zvláště Uhry jako nikdo jiný, bohatými svými znalostmi země uherské přispěl i Československému národopisnému muzeu v díle dr. J. Niederlové "O Slovensku". V posledních letech opět vyšly některé jeho vesměs vzorné mapy české. Charakteristickým svědectvím o jeho českém uvědomění byla jeho snaha, již přes všechny četné překážky s úspěchem prováděl, že ve svých mapách země koruny české do děl cizojazyčných vždy uváděl osady s českými jmény, ač nakladatelstva některá prála si nazvosloví německé. Pilně český si dopisoval se svými příbuznými, předsedám zemského výboru K. Adámekem a drem. K. V. Adámekem, i stále se zajímal o literární poměry české a o rozvoj svého rodiště Hlinska. Museum okresu hlíneckého čítalo jej mezi své nejpřednější a nehorlivější podporovatele. Jak k svému rodišti hlul, plyne i z toho, že ve všech mapách i těch nejmenších a nejpovšechnějších, na nichž mohl třebaš být část českého království zakresliti, neopomněl nikdy vyznačiti svoje rodiště. Není divu, že i Maďaři musili uznati jeho veliké a vynikající zásluhy, jichž si získal v oboru kartografickém, za něž odbornými spolky i na světových i odborných výstavách i kritice bylo mu dostalo pochvaly. Uznání a čestných vyznamenání. Uherská kartografie před jeho působením byla velice primitivní a chaotrná. Ani v naší české kartografii nikdo nemůže se měřiti s umělecky provedenými a vědecky přesnými českými jeho pracemi. Díla Homolkova povznesla kartografii českou i uherskou na vysoký stupeň. Marně však snaží se maďarské listy ve svých pohrobniích vzpomínkách z něho učiniti Maďara. Čechem se zrodil, Čechem zůstal, jako uvědomělý Čech i zemfel. Za obrovského úctavenství obecenstva a četných přátel osobních byl vynikající teoť rolník hlínecký, Josef Homolka, pohřben na Kalvarii nad Bardějovem, daleko od svého rodiště, jehož byl vždy pamětliv a jemuž životem svým i činností svou byl vždy k opravdové etě.

Kdo někdy trpěl dnou kyčelní, ví, jak tato ale bolest působí, každý by měl vědět, jak jí lédati. Použijte St. Jaksobů Del a shledáte, že jistě léčí.

Dr. James A. Novák
český zubní lékař
Just trvalo vnozem v pokojí 7, 4 Continental Block, 13, a Douglas St., rohovka obklopena vodou Swanem.
Tel. Douglas 307.

STAROSTI O BUDOUCNOST.

Jak známo, bylo na základě velmi účených ne však vždy správných výpočtů již často prorokováno, že podzemní zásoby uhlí dojdou, že nebude dostatek železa, že vymizí kyslík ze vzduchu, že vysehne moře a také slunce že vyproví službu. Na základě těchto proeroctví dají se snadno rozpřádat ehmurné úvahy; co z nás ubohých lidí bude bez černých diamantů, jež jsou pro lidstvo důležitější, než všechny korunní klenoty panovníků, bez železa, bez mořských lázní a mořských ryb, nebo dokonce bez slunečního světla a tepla.

Co však jsou všechny tyto předpovědi proti ponuré vyhlídce, již nám otevírá anglický profesor Silvanus Thomson v měsíčníku "The Worlds Work". Bez uhlí ke konečné lidé dosti dlouho oběšl i kromě toho učení a odborníci, kteří předpověděli nedostatek uhlí, vzduchu a světla, ponechali nám ještě lhtu na sta, tisíce a miliony let, aby nás na tento nepřijemný deficit připravili. Jsou také lidé, kteří, třeba neholdují "earpe diem", ale přece si nepřipouští nejmenších starostí o to, co se stane za tisíc let. Prof. Silvanus Thomson naproti tomu klade nám nůž hned na hrdlo. Vypočítal, že jednoho méně krásného dne, totiž již za 14 let, nestáčí ani zásoba pšenice.

Celkem jest 240.000.000 akrů pšenice pěstý, jež dává ročně výtěžek asi tři sta milionů bušů pšenice. Obyvatelstvo, konsumující pšenici, spotřebuje průměrně za rok 4½ bušů na hlavu. Dle toho skládí se pšenice jen pro 660.000.000 lidí. Bílá rasa, konsumující pšenici, čítá dnes s některými zlomy sousedních ras 585.000.000 lidí a bude dle sira Williama Crookesa roku 1912 čítati okrouhle 671.000.000, takže za čtrnáct let zásoba pšenice již nestáčí. Za dalších 20 roků, kdy bude bílá rasa čítati 819 milionů lidí, nebude již skoro pro 150 milionů osob při stejné spotřebě žádné pšenice.

Ze čtrnáct let neschůzí se tedy již na pšenici uvalovati žádná elá z obavy, aby se trh nepřeplnil cizozemskou pšenici. Zatím však nemusí se proto již dnes zdražovatí houcky. Také zde není se kaše tak horká, jako když se uvafí. I kdyby se učeným pániům nevloudila do výpočtů žádná chyba, i kdyby se pšenice půda nedala rozšířiti ještě o několik milionů akrů, má tu slovo ještě věda. Výnosnost půdy dá se dobrým hnojením rozmožniti, ba zmnohonásobniti. Již dnes podaří se pečlivým výběrem osiva docílit větších klasů a obdržeti o 15 až 25 procent výnos zrna. Co dnes je pouze výminkou, stane se stoupající spotřebou pravidlem. Třeba jen připomenouti, jak dovedli pěstitelé řepy zvýšiti její eukernatost a nedostatek chleba bude pro pěstitele obilí ještě větší pobídka než "auri sacra fames" pro řepáře.

Nesmí se také zapomínati, že se lidé dovedou přizpůsobiti poměrům. Za chléb bude se hledati náhrada a také se naleznou. Malthus při vystovení své věty, že obyvatelstvo má tendenci, rozmožniti se nad výživné prostředky, nemohl ještě tolik počítati s agronomy, chemiky a jinými spojenci lidstva v boji o život, jako můžeme počítati dnes. Také politika musí se konečně rozhodnouti za účelem intenzivnějšího využití půdy podporovati tvoreni malých usolestí a neposkytovati výhody latifundii, jak se nyní děje. Posud netřeba se obávati, že rýži používají raey přerostou nám přes hlavu, naopak, bílá rasa dovede zásoby pšenice rozmožniti, po případě pšenici nahraditi.

MORSKÁ OBLUDA.

O vrazující houbě za mořskou oblidou vypravuje J. M. Maxwell ve "Standard Magazine". Sportsmeni a lovci městečka Rockportu v Texasu byli jednoho dne velmi vzrušeni. Dva rybáři ráno přinesli zprávu o pěti zvláštních, obrovských vodních zvířatech, které spatřili nedaleko břehu v úranaské úžině. Hodinu na to odrazilo 14 člunů s 28 lovců od břehu.

Mr. Cherry spatřil si rychle harpunu s provazem 150 stop dlouhým. Po krátké plavbě dosáhl arnasské úžiny a s velkým na pletim pátraly všechny zraky po

tiché vodní hladině. Mýlili se snad rybáři, byla to snad jen bujná fantazie? V tom něco spatřili; sotva několik set metrů od lovců ležela na lesklé vodní ploše temná skvrna. Opatrně vesluji blíž. Podivná hmota se nehýbá, jako bez života spoívá na vodě. To však vidí každý z nás, že je to část živé bytosti, obrovský, okrouhlý hřbet nějakého záhadného mořského zvířete, jaké nikdo z účastníků ještě neviděl. Rozčlenění vzrůstá, nikdo nepromluví slova; Mr. Cherry vystupuje v popředí, má harpunu, jediný prostředek k rozluštění záhady.

Až na několik stop blíž se člun k tělesu. Nic se nehýbá. Spí zvíře? Tu završtí harpuna vzduchem a zarýje se hluboko do měkkého těla. Rychlostí blesku zmizel hřbet ve hlubině. Oba lodníci v předu znají nebezpečí tohoto okamžiku. Vteřinu váhají, mají přestatí provazce a ponechati zasažené zvíře jeho osudu? Jen vteřinu; dříve než se mohou rozhodnouti, mění provazce směr, napne se a a nyní počíná prudká jízda ven do otevřeného zálivu. Skutečná vlečná plavba. Provazce táhne člun za sebou s takovou rychlostí, že druzí nemohou stačiti. Vzdálenost stále se zvětšuje. V tom nový obrat, člun opisuje velkou křivku. Na několik okamžiků se zastavuje. Nasazují vesla a první z ostatních člunů nás dostihuje. V rychlosti podařilo se připevniti provazce tak k němu.

V tom okamžiku napíná se provazce opět a oba čluny jsou záhadnou silou vlečeny dále, stejnou rychlostí, jako by dvojnásobné břemeno nebylo ničím. Počíná rychle křivčovat sem tam, obluha jako by neimdlávala. Hodina již uplynula a pohyb nejeví žádné známky ochabnutí. Slunce dostupuje k zenithu, dusné horko ulehá na vody. Bez ustání honí se oba čluny všemi směry a marně snaží se ostatní ze všech sil, aby je dostihly. Hodina miji za hodinou. Veslaři počínají trápiti žizeň, ale napjetí přes veslařou jednotvárnost vzrůstá. Šest dlouhých hodin uplynulo a posud žádná změna. Jednou jsou čluny vlečeny 25 mořských mil ven do zálivu, na to opět nazpět k pobřeží. Několikrát objevily se široké ploutve nad hladinou, čeříce pěnu a zmizely zase v hlubině.

Konečně odhodlali stanice se dáti znamení záchranné stanici v úžině. Hlídač je spatřil a signály sdělujeme, oě běží. Za okamžik pluje k nám ob pobježí motorový člun. Důstojník ze stanice přináší druhou harpunu a pušku s přihrocenými náboji. Po dlouhém namáhání podařilo se dostatí zraněnou bestii na povrch. Druhá harpuna zarývá se do hřbetu a homba počíná znova jako dřive. Síla obluhy zdá se nezlomena. Opět jsou čluny vlečeny do širokého zálivu a hodina miji za hodinou. Na konec podařilo se ještě jednou dostatí obluhu na hladinu. Dva výstřely a do hrozného víru slehajících ploutví mísí se krev. Zvíře klesá a tentokráte homba končí. S neskonalemi obtížemi bylo mrtvé tělo vyvečeno na břeh. Byl to obrovský mořský ďas, jenž po 9 hodin údržoval všechny v rozčilení, skvostný exemplář: více než tři tisíce liber vážily obrovské spousty masa a šifka hřbetu obnášela více než 14 stop.

Každá obec bývá někdy pobouřena náhlým a neočekávaným úmrtím některého svého občana a to na ophled jen nepatrnou nemocí. Co zavínuje tato předčasná úmrtí? Nie více ani méně než nějaká chyba v jednom neb ve více životních ústrojí, jež zhoršena nastuzením neb něčím jiným zavíní poklesnutí celé soustavy tělesné. Za příznivých podmínek může člověk ustojiti žiti po léta navzdor vadě ustrojení, ale na nešťastí nejsou podmínky vždy příznivé. Náhle změny teploty a povětrnosti přivodi choroby, jež rychle sehvátí ty, co nejméně jsou náehlyni omocnění. Proto jak je to nutně opevniti soustavu těla a učelati ji silnou. K tomu účelu není snad jiného léku, který by se byl setkal s tak významným úspěchem, jako Dra. Petra Hoboka.

Není to lék lékařský. Dává se pouze od zvláštních jednatelů ustanovených od majitelů. Dr. Peter Fahrny & Sons, 112-118 So. Hoyne ave. Chicago, Ill.

Předplatte se na "Pokrok", jen \$1.00 ročně.